

15. MARS 1938

NUMMER 6

På reise i Finnmark

Jeg vil gå frem for ditt Asyn, (Es. 45, 2).
Hvor deilig det er, å få kjenne at Herren også idag er en Gud som vaker over sitt ord, for å opfylte det. (Jer. 1, 12).

Er nu endelig kommet tilbake til Laksefjord igjen, og har reist her en tid. Helt siden vi ilfor var her, har vi kjent at det var Guds vilje at vi skulde tilbake hit. Virkefeltene er store heroppe, og mange er det som har bedt oss komme og forkynde ordet, men vi har forstått at her var et stort felt som var meget tilside. Ja, de fortalte oss, at det ingen frie evangelist hadde reist her før. En verdslig mann, som var meget begeistret sa: «Dette er det elendigste sted i landet. Megen fattigdom, dårlige forhold, opplysning og kommunikasjoner. Det er meget tilside.»

Ja, det kan jo være dårlig på mange steder, og i mange hjem, men også her er det Guds ønske at hans Evangelium skal lyde.

Et sted som vi måtte gå over fjellet ca. 8 km., kom vi ut i storm, og selv om vi var ilag med kjentmann, så brukte vi tre og en halv time på dette stykke som de ellers bruker en og en halv time, og siste delen av veien var vi så utkjørt at vi nesten ikke maktet å stå oppe. Men da månen var overstått og vi var kommet frem, så fikk vi også her erfare at Gud var med, med sin rike velsignelse, også her var sjele som lengtet etter Guds ord. Når vi reiser rundt, så finner vi ennu hist og her noen som bor i «Gammer» og har sine hjem i usle jordhytter. Ja i enkelte fjorder

kan der enda finnes flere. I en «gamme» vi var inne i, stod kreaturene i første rummet, og i andre rummet levde familien. Men det verste som vi har sett til idag, er en jordhytte som var bygget av bær torv, med en gammel båt hvelvet over til tak. Mannen som var nesten like skitten og sort som jordveggene, fortalte oss, at når de satt og spiste, så kunde det hende at det falt muld ned i maten deres, men det var ikke noe annet å gjøre enn å plukke det bort og fortsette å spise. Gulvet var også ganske liketil, intet annet enn jordbakk, og her satt de to gamle og forsøkte å holde varmen i sine føtter med hullte komager (finnesko).

Om nu hadde de ikke mere mat. Melet var slutt, så tilværelsen så ikke lys ut. Vi fikk mannen til å følge oss over fjellet til nærmeste handel, hvor han fikk litt mel, margarin, sukker og kaffe som han bad så rørende om. Det var jo så lite vi kunde hjelpe dem med, og når et par uker er gått så er de i samme stilling igjen. De viste oss klærne som de gikk med, men rettet navnet på dem syntes jeg måtte være filler; og selv av disse fillene hadde de ikke så meget at jeg kunde tenke det gikk an å holde varmen om vinteren.

Stakkars gamle, de skammet sig for å vise oss hvor dårlig de var kledd. Så jeg måtte si til dem at det er ikke skam å være fattig, men det som er skam, er å være rik, og så ikke hjelpe den fattige. Vi hadde bare litt barnetøi med oss i ryggsekken, og kunde således ikke hjelpe dem, men de bad oss,

om vi hadde så vi kunde sende dem litt.

Men, for ikke å stanse bare med de mørke sider, så er her også ting som gleder oss, og det er å se den interesse som mange har for Guds ord.

Hver eneste dag må vi ha møter, og folk er interessert og synes å ha god tid, så mange ganger, når vi har avsluttet møtet og folket har fremdeles sittet, og ikke vil gå, så fortsetter vi med barnetime og interessen synes også her å være stor, mange steder.

Men så blir de heller ikke trettet av for ofte besøk av predikanten. Alle de steder vi nu har reist igjennom, har ikke hatt besøk av Evangeliets forkyrnere på minst 9 måneder, et annet sted hadde ikke vært møte på de siste 3 år.

Ja, her trenger vi virkelig å be at høstens Herre må drive arbeidere ut til sin jord i Finnmarks nordgjerte fjorder. Arbeidere som er fylt av kjærlighet til Kristus, og som vil ofre litt av all bekvemmelighet og velvære for å vinne disse forsømte for Jesus.

Vanskellighetene er store — motløshet og trettehet vil mange ganger forsøke å ta makten fra oss, og si, at det nytter ikke å slite sig ut til ingen nytte. Da er det godt å få vende sitt øre til Guds ord, som sier: «Det skjer ikke ved her eller ved makt, men ved min ånd, sier Herren.»

Ja, må Gud få vende våre alles blikk på ham, at vi ikke ser oss selv, og ikke på det menneskelige, — men regne med Gud. Intet er umulig for ham.

«Alt det vi har gjort, har jo Du utrettet for oss.» (Sal. 26, 12).

Kjærlig hilsen fra eders i Herren Maria og Sigurd Breimoen Komagfjord, Finnmark.

Israels tolv stammer

Av Oscar Ellertsen.

Da der råder en del uklarhet om forholdet med Israels tolv stammer etter delingene av stammene under kong Rehabeam, vil det være nyttig å se, hvad Guds ord sier til dette spørsmål.

«Og da er det straks et ord, som er avgjørende, nemlig Ap. gj. 26, 7: hvor Paulus som fortsettelse av v. 6 sier: «det som vårt tolvstammefolk under uværlig gudstjeneste natt og dag håper å vinne frem til.»

På grunnspråket står ikke «vårt tolvstammefolk», men bare «være tolv stammer», men meningen blir jo den samme, idet dette vers tydelig tilkjennegr, at for Paulus eksisterte da ingen «tapte stammer», idet Paulus regnet jødene på sin tid for de tolv stammer. Det samme syn på saken kommer også ellers frem i det nye testamentet. Således taler Peter i Ap. gj. 2, 36 til «hele Israels hus» og i Ap. gj. 4, 10 til «hele Israels folk» og det er klart, at med disse uttrykk menes alle tolv stammer, som altså forutsattes å eksistere uten fradrag av noen «tapte stammer». Der er ingen tapte stammer.

Løftet angående Kristus i 5. Mos. 18, 15, 18, 19 var gitt til alle tolv stammer og måtte således oppfylles på alle tolv stammer, hvilket også skjedde. Da Natanael i Joh. 1, 50 sier: «Du er Guds sønn, du er Israels konge», så mente han ikke bare de to stammers, men alle tolv stammers konge. Den samme mening lå i innskriften på Jesu kors: «Jødernes konge». Når Jesus i Matt. 15, 24. sier: «Jeg er ikke utsendt til andre enn de

fortapte får av Israels hus», så mentes med «Israels hus», de tolv stammer uten undtagelse.

At de ti stammer ikke var tapte på Jesu tid fremgår av Luk. 2, 36, hvor det står om profetinnen Anna, Fanelus datter, at hun var av Aserstamme.

I Es. 8, 14 står profetisk om Kristus: «Og han skal bli til en helligdom og til en snublende anstøtsklippe for begge Israels hus», til en snare og et rep for Jerusalems innbyggere.» Uttrykket «begge Israels hus» vil jo da si Juda og Israel (de to stammer og de ti stammer) eller Israels tolv stammer. Dette skjedde jo med Kristus. Av Es. 11, 12 sees, at de tolv stammer også i fremtiden skulde ha felles skjebne, idet det står: «Og han skal løfte et banner for folkene og samle de fordrevne av Israel og sanke de adskredte av Juda fra jordens fire hjørner.» I det forutgående vers, nemlig Es. 11, 11 står «sitt folk», hvorved Herren regner de tolv stammer som en h e t, hvilket også er tilfelle i Jer. 30, 2, hvor det står: «For se, dager kommer, sier Herren, da jeg gjør ende på mitt folks Israels og Judas fangenskap, sier Herren, og fører dem tilbake til det land jeg gav deres fedre, så de kan ta det i eie.» Merk her sies «mitt folk» og ikke «mine folk.»

Israels tolv stammer er en særskilt nasjon, som Gud har en plan med fremfor alle andre nasjoner. Andre nasjoner har i tidens løp opstått og gått til grunne, men Israels rett skulde ikke opphøre å være om form, og til henimot midnatt. Sivilis og soldater, unge og gamle stod her tålmodig og ventet til deres tur kom. I løpet av noen uker blev der solgt 28,000 bibler på 37 forskjellige språk. Særlig var det bibelen på fransk, tysk og engelsk som gikk. Forøvrig solgtes den på andre språk i broket blanding: arabisk, baskisk, katalanisk, kinesisk, kurdisk, flamsk, gællisk o.s.v. Der blev endog solgt bibler på esperanto, på pashtu (en afgansk dialekt), på bambara (et afrikansk neger-språk). Alle fikk bibelen på det språk de ønsket. På 200 språk stod bibelen opstillet i rad og rekke i paviljongen — en virkelig slående demonstrasjon for verdens eldste, interessanteste og mest levende bok!»

Professor E. M. Broen

en av de mest kjente norske innen den lutherske virksomhet i Amerika døde plusselig mens han var på en prediketurløp i landet. Han fikk en sterk influensa og lungebetennelse under et opphold i Moss og døde 25. februar.

Nye arbeidere til China.

Atter tenker «Kinamisjonsforbundet» å sende ut nye misjonærer til China. I år mener de å kunne sende ut 20 nye misjonærer.

Rosenius.

Den 24. februar var det 70 år siden den kjente svenske forfatter og predikant Carl Olof Rosenius døde. Ved sine bøker og som redaktør nådde hans innflytelse langt utover Sveriges grenser. Også i vårt land fikk han ved sin evangeliske og dype forkynnelse være til stor velsignelse i en urolig brytningstid. Hans verk og innflytelse er virksom den dag idag.

Bøkens bok.

I «Evangelisten» finner vi nedenstående interessante «klipp» som vi tillater oss å innta:

I et sveitsisk kirkeblad står en interessant beretning om bibelsalget på verdensutstillingen i Paris. — Ved enden av «Lysets og sangens triumfgate», i nærheten av fornølesesparken stod en liten paviljong med disse ord i lysende skrift: «Bibelen huset». Her hersket det hele dagen en forbausende trengsel — fra kl. 10

Den store folkesynd.

Biskop Lunde uttalte i en radioandakt han holdt to dager før sin død blant annet:

Jesus rettet den hovedanklagen imot sin samtid, at den ikke forstod å tyde «tidens tegn». I hyk lere,» sa han, himmelens utseende de vet I å tyde, hvorfor kan I ikke da tyde denne tid?»

Det var folkets berøskelsestid de oplevet, men de kjente den ikke. Det var deres stor folkesynd, hvis konsekvenser de måtte bære, dommen kunde ikke avvendes. Under denne dom lever det Jordens ulykkeligste folk inn til denne dag. Folk, folk, skal ikke vi gå inn under samme dom, må vi lære å tyde vår tids tegn, og det både til godt og til ond, og så innrette oss efter det. Hvis ikke fellers vi dødsdommen over oss selv.

Dette er sande ord. Må alle Guds folk forstå å ta tidens i akt.

Statistikken.

«Vår virksomhet har glidd ut på underholdningens plan. Vi får underholde menneskene på våre formiddagsgudstjenester, være

ettermiddagsgudstjenester og våre torsdagsmøter. Vi kaller det ikke underholdning. Vi kaller det oppbyggelse. Det lyder jo meget penere. Men går vi tilbunns og undersøker er det ikke bare oppbyggelse. Så lenge det lykkes å underholde, eller la oss da si oppbygge hverandre, er alt bra. Siden har vi et radikalt middel vi alltid griper til — pastorbytte. Om ikke vi som er predikanten og medlemmer blir mere virksomme for menneskers frelse må våre forsamlinger forberede sig på sottesengen. Det er ingen litt oppgave for den våkne predikanten å ordne op i disse forhold. Det kan gå slik at både kropp og sjel brytes ned. Den som har kjent alvoret og gjort forsøket vet hvad det betyr, særlig om en sådan i denne tid blir stående ensom,

skriver pastor H. Lihnaker i «Svenska Sändebudet», og «Sanningsvitnet» anmerker:

«Vi må lære oss at vår oppgave er å frelse sjeler. Det kan ikke nektes, at vi for en del er kommet bort fra det som drev våre fedre, sjeles frelse. Vi må se saken som Gud ser den, siden får det gå med statistikken som det kan.»

Helst en radikal forandring.

Det har vært en livlig debatt i den kirkelige presse om revisjon av «høimesse»-liturgien. Noen mener den bør beholdes uavkortet, andre mener den bør forenkles. Misjonær Gabriel Lende skriver bl. a. i «Dagen»:

«I den nytestamentlige gudstjeneste er der lite plass for tilstivne former. Da Jesus så folket, satte han sig ned i en båt, eller på en fjellknaus og ga livets ord til dem som vilde ta i mot. Liturgi og ritual var i hans arbeidsmåte en nokså ukjent ting. Og når den åndelige vekelse i de siste årtiene har blomstret best utenfor kirkehusene, så tror jeg en av grunnene er den overleste liturgi, som tetter mer enn den vekker og nærer det åndelige liv. Jeg tror derfor der trengs en revisjon og helst en radikal.»

